

Arrest

nr. 238 673 van 16 juli 2020
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2013 dienen de verzoekende partij en mevr. I. V. van Belgische nationaliteit zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen met het oog op de registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning.

1.2. Op 14 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 12 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 28 juli 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.5. Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 19 februari 2016 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.7. Op 18 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 30 augustus 2016 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.9. In februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 31 mei 2017 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.11. Op 26 juli 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 12 september 2017 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.13. Op 7 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 11 april 2018 dient de verzoekende partij een zevende aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.15. Op 9 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 223 543 van 3 juli 2019 de beslissing vernietigt.

1.16. Op 20 november 2018 dient de verzoekende partij een achtste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

1.17. Op 15 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 233 626 van 5 maart 2020 de beslissing vernietigt.

1.18. Op 30 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie naar aanleiding van de aanvraag van 11 april 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan als wettelijk samenwonende partner van mevrouw V.,I. (...), van Belgische nationaliteit (52.10.22 404-01) in toepassing van artikel 40 ter.

Bij arrest nr. 223.543 van 3 juli 2019 (betekend op 04.07.2019) vernietigde de RvV de beslissing dd. 9.10.2018 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. Ondertussen diende betrokkene op 20/11/2018 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in dewelke eveneens werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 15/05/2019.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van haar bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd bij de bijlage 19ter dd. 11.04.2018 en de bijlage 19 ter dd. 20/11/2018:

-Attesten Federale Pensioendienst dd. 25.05.2018 (met bijhorend rekeninguittreksel) en 24.01.2019. Uit het meest recente attest (december 2018) blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1245,41 euro per maand

- Uitkeringsattesten De Voorzorg dd. 13.06.2017 en 14.06.2018, periode december 2016 tot mei 2017 en van januari 2017 tot december 2017. Deze documenten zijn niet meer relevant aangezien zij geen uitkering meer ontvangt.

- Lijst rekeninguittreksels als bewijs voor de behoefteanalyse

- Getuigschrift van beroepsopleiding dd. 21.01.2015 van betrokkene zelf

- Arbeidsovereenkomst dd. 1.06.2017 met bijhorende loonfiches april, mei en oktober 2017 van betrokkene zelf

- Diploma Basisveiligheid VCA dd. 20.05.2016 van betrokkene zelf Vooreerst wat betreft de documenten van betrokkene zelf aangaande zijn tewerkstelling, kan er met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen

afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Verder wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze zijn niet toereikend in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan hondertwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V. (...). Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, huishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Verder blijkt dat de referentiepersoon een sociale woning betreft. Dit geeft al aan dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Echter, de te betalen huurprijs werd al aangepast aan haar bescheiden inkomen. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.

Afsluitend kan worden gesteld dat 120 % van het leefloon echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kennen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoeker blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van verzoeker;

Terwijl verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond en stukken heeft bijgebracht om verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door de te voeren op basis van hun gezinsinkomen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

10.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoeker.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

11.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

A/ THEORETISCHE BESCHOUWING;

12.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

13.

Verzoeker diende in toepassing van artikel 40ter een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn wettelijke samenwonende partner, dewelke beschikt over de Belgische nationaliteit.

Artikel 40ter van Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.] 1 "

Artikel 40ter Vw. bepaalt echter dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse. Het voormeld artikel 42 Vw. luidt als volgt:

"§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het

vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijfjaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies."

B/ CONCRETE TOEPASSING:

14.

In casu, heeft verwerende partij op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing genomen. De motivering in deze beslissing is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig en stemt bovendien geenszins overeen met de werkelijke feiten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd.

Het moge duidelijk zijn dat het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van haar pensioen heeft, blijkt immers voldoende toereikend te zijn om zowel voor haarzelf als voor verzoeker te kunnen voorzien in hun bestaansmiddelen. De referentiepersoon heeft een maandelijks inkomen van 1.245,41€.

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten door verzoeker voorgelegd:

-Attesten Federale Pensioendienst dd. 25.05.2018 (met bijhorend rekeninguittreksel) en 24.01.2019. Uit het meest recente attest (december 2018) blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1245,41 euro per maand

- Uitkeringsattesten De Voorzorg dd. 13.06.2017 en 14.06.2018, periode december 2016 tot mei 2017 en van januari 2017 tot december 2017.

- Lijst rekeninguittreksels als bewijs voor de behoefteanalyse

- Getuigschrift van beroepsopleiding dd. 21.01.2015 van betrokkene zelf

- Arbeidsovereenkomst dd. 1.06.2017 met bijhorende loonfiches april, mei en oktober 2017 van betrokkene zelf

- Diploma Basisveiligheid VCA dd. 20.05.2016 van betrokkene zelf

Eveneens heeft verzoeker zelf documenten neergelegd met betrekking tot zijn inkomsten.

In arresten van Uw Raad blijkt dat het inkomen van verzoeker, waarover de referentiepersoon 'beschikt', ook in rekening moet worden gebracht. (RvV nr. 185 860, 25 april 2017; RvV nr. 161.476, 5 februari 2016).

Volgens artikel 40ter, tweede lid Vw. dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de vaste rechtspraak van de RvV blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term "beschikken" uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord 9 181289 Voor eensluidend verklaard afschrift "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. (RvV nr. 163 345 dd. 1 maart 2016)

Dit artikel stelt NIET dat er enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, maar wel waarover de referentiepersoon "beschikt".

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Het begrip "beschikken" heeft hier dezelfde betekenis als in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Omwille van het feit dat verzoeker en referentiepersoon sinds 12 februari 2013 wettelijke samenwonen beschikt mevrouw V. (...) zowel over haar eigen inkomen als het inkomen van betrokkene.

15.

Verzoeker is de wettelijke samenwonende partner van een Belgische onderdaan zoals bedoeld in artikel 40bis Vw. en heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging zijn arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven bijgebracht, waaruit blijkt dat verzoeker eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling, waar verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden.

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoont samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat met de bijgebrachte stukken met betrekking tot de opleiding en tewerkstelling van betrokkene geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Onterecht wordt door verwerende partij gesteld dat enkel de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

De argumentatie van de verwerende partij dat er geen rekening mag worden gehouden met het gezinsinkomen (van verzoeker en referentiepersoon), slaagt kant noch wal. Immers, in werkelijkheid draagt verzoeker eveneens bij in de lasten van het gezin, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geenszins afdoende en correct gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Het kan verzoeker toch niet verweten worden dat hij zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt.

Dat, nu verzoeker te Antwerpen samenwoont met zijn Belgische wettelijke samenwonende partner en hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

In de vaste rechtspraak van de Raad van State staat dat de bestaansmiddelen bij gezinshereniging niet noodzakelijk afkomstig hoeven te zijn van de gezinshereniger zelf, maar ook afkomstig mogen zijn van andere personen. Hierdoor schendt verwerende partij artikel 40ter, tweede lid Verblijfswet. fRvS nr. 240.164 van 12 december 2017; RvS nr. 230.955 van 23 april 2015 en RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015).

Verwerende partij dient bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening te houden met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden.

16.

Dat verwerende partij geenszins op een afdoende wijze in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijke tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden.

Bijgevolg concludeerde de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen!

Door in de bestreden beslissing met verwijzing naar de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de “Belgische referentiepersoon” is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie zij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout, een schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

17.

Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie is gekomen dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, quod non, zou zij volgens de bestreden beslissing klaarblijkelijk zijn overgaan tot een behoefteanalyse.

Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd. Dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zonder zelfs voorafgaandelijk een grondige uitvoering van een behoefteanalyse uit te voeren.

Verwerende partij betwist in haar beslissing niet dat zij niet beschikte over alle relevante gegevens om een degelijk en grondige behoefteanalyse uit te voeren.

De motieven m.b.t. de zogenaamde behoefteanalyse in de bestreden beslissing luiden als volgt: Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V. (...). Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, thuishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Verder blijkt dat de referentiepersoon een sociale woning betreft. Dit geeft al aan dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Echter, de te betalen huurprijs werd al aangepast aan haar bescheiden inkomen. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat zij geen berekening kon maken van de ware kosten van de referentiepersoon en daardoor geen degelijke behoefteanalyse kon uitvoeren, gezien zij zou beschikken over een onvolledig overzicht.

Bovendien deinsde verwerende partij er niet voor terug om de bestreden beslissing te steunen op niet vaststaande hypothesen m.b.t. de al dan niet bestaande kosten van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze voorbereid, nu ontegensprekelijk vaststaat dat zij niet beschikte over alle relevante gegevens om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Dit blijkt uit het feit dat verwerende partij een beslissing heeft genomen op basis van niet vaststaande feiten en hypothesen en vermits zij is uitgegaan van foute premisse.

Dit kon namelijk perfect vermeden worden indien verwerende partij toepassing had gemaakt van de mogelijkheden voorzien in artikel 42 § 1, tweede lid Vw.

Verwerende partij kon namelijk verzoekende partij alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen nuttig zijn, doen overleggen en zelfs door elke Belgische overheid. Verwerende partij heeft nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen.

De Raad zal vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.

Bijgevolg is verwerende partij dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Bovendien is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, vermits het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die cfr. artikel 42, §1, tweede lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg op een onzorgvuldige wijze en in strijd met de bepalingen vervat in artikel 42 § 1, tweede lid Vw., tot stand is gekomen.

18.

Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of het inkomen van de referentiepersoon volstaat om te voorzien in haar eigen behoefte, ongeacht of dit inkomen de minimumgrens van 120 % van het leefloon al dan niet overtreft. De waarde van 120 % van het leefloon, zijnde de strikte minimumbedrag die door verwerende partij wordt gehanteerd, betreft slechts een referentiebedrag (zie vaste rechtspraak RvV en RvS 19 december 2013, nr. 225.915 en het arrest van HvJ Chakroun dd. 4 maart 2010).

Kortom, verzoeker kan enkel en alleen maar vaststellen dat verwerende partij tekort is geschoten in zijn verplichting om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door verzoeker.

Meer nog, het inkomen van de referentiepersoon wordt uitsluitend besteed in haar eigen behoefte aangezien verzoeker over eigen volwaardige inkomsten beschikt vanuit officiële tewerkstelling, dit gedurende jaren, om in zijn eigen basisbehoeften te voorzien zonder beroep te doen op de sociale bijstand. Geen enkele OCMW in België gaat het koppel financieel ondersteunen met het gezinsinkomen die zij nu beschikken!

Verzoeker daagt verwerende partij uit..

Dit eerste en enig middel is dan ook gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer wat volgt:

“Verweerder merkt in dit kader op dat het auditoraat bij de Raad van State in een verslag van 17.05.2018 (zaak met rolnummer G/A 223.641 / XIV - 37554) eveneens reeds heeft gesteld dat een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, indien wordt geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste tevens rekening zou moeten worden gehouden met de inkomsten van de verzoekende vreemdeling en niet enkel met de inkomsten van de referentiepersoon.

Eenzelfde redenering geldt bovendien bij het onderzoek van de behoefteanalyse. De verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd alwaar zij tracht aannemelijk te maken dat bij het onderzoek van de behoefteanalyse wél rekening zou moeten worden gehouden met de inkomsten van de aanvrager zelf.

Dergelijke redenering gaat immers in tegen artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt op dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat de gemachtigde van de Minister een behoefteanalyse moet maken indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid 1° van de Vreemdelingenwet niet voldaan is (quod non in casu).

Door de gemachtigde van de Minister wordt in de in casu bestreden beslissing niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de verzoekende partij ontoereikend zijn, doch wel dat er met deze bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden. Om die reden diende de gemachtigde van de Minister, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook geen behoefteanalyse uit te voeren nopens de inkomsten van de verzoekende partij.

De behoefteanalyse ex artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat immers niet toe om de inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werden uitgesloten alsnog in aanmerking te nemen.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in die zin in haar arrest met nr. 233.022 van 25.11.2015:

'Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan. Te dezen verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest naar de aanvankelijk bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat "de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk". Op grond van artikel 40ter, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan de werkloosheidsuitkering van verzoekers Belgische partner dus niet in aanmerking worden genomen bij de bestaansmiddelen. In het bestreden arrest of de aanvankelijk bestreden beslissing worden geen andere bestaansmiddelen vermeld. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de voornoemde bepaling, is er geen sprake van der gelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden. "

Zie ook analoge rechtspraak van Uw Raad hieromtrent:

De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen. "
(R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

Zie in die zin ook:

"Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet uit te voeren.

*De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. "**(RvV nr. nr. 176 940 van 26 oktober 2016)*

De verzoekende partij houdt verder nog voor dat de behoefteanalyse niet op "afdoende manier werd uitgevoerd" en onzorgvuldig zou zijn, doch de verzoekende partij gaat met haar algemene kritiek niet in op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door de verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond en stukken heeft bijgebracht om de verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door te voeren op basis van hun gezinsinkomen. Zij betoogt onder meer ook wat volgt: *“De argumentatie van de verwerende partij dat er geen rekening mag worden gehouden met het gezinsinkomen (van verzoeker en referentiepersoon), slaagt kant noch wal. Immers, in werkelijkheid draagt verzoeker eveneens bij in de lasten van het gezin, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geenszins afdoende en correct gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw. Het kan verzoeker toch niet verweten worden dat hij zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt. Dat, nu verzoeker te Antwerpen samenwoont met zijn Belgische wettelijke samenwonende partner en hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.”* alsook *“Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of het inkomen van de referentiepersoon volstaat om te voorzien in haar eigen behoefte, ongeacht of dit inkomen de minimumgrens van 120 % van het leefloon al dan niet overtreft. (...) Meer nog, het inkomen van de referentiepersoon wordt uitsluitend besteed in haar eigen behoefte aangezien verzoeker over eigen volwaardige inkomsten beschikt vanuit officiële tewerkstelling, dit gedurende jaren, om in zijn eigen basisbehoeften te voorzien zonder beroep te doen op de sociale bijstand. Geen enkele OCMW in België gaat het koppel financieel ondersteunen met het gezinsinkomen die zij nu beschikken!”*

Bij haar aanvraag heeft de verzoekende partij haar arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven bijgebracht waaruit blijkt dat zij eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling.

3.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de verzoekende partij over inkomsten beschikt. Ze verwijst in de bestreden beslissing naar een arbeidsovereenkomst van 1 juni 2017 met loonfiches van april, mei en oktober 2017.

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de tewerkstelling en inkomsten uit die tewerkstelling van de verzoekende partij bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verzoekende partij betwist niet dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn. *In casu* besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan. De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft.

3.6. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de

openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur ondertekende op 1 juni 2017, met een bruto bezoldiging van 11,4901 euro per uur. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij tracht aannemelijk te maken dat bij het onderzoek van de behoefteanalyse wel rekening zou moeten worden gehouden met de inkomsten van de aanvrager zelf.

Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf wel mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Waar de verwerende partij hierbij verwijst naar arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde inkomsten van de verzoekende partij zelf in de behoefteanalyse met geen woord gerept.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk *“Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”*

Omtrent de behoefteanalyse is het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden’. Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V. (...). Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, huishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een*

familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Verder blijkt dat de referentiepersoon een sociale woning betreft. Dit geeft al aan dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Echter, de te betalen huurprijs werd al aangepast aan haar bescheiden inkomen. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

3.7. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER